

нието да испъди новитѣ гости „съ дългитѣ коси“. Хазяина отначало се поколебалъ, но когато буржуата отворила „бумажницитѣ“ си той се съгласилъ, и прѣдложилъ на дългокоситѣ господа да напустнатъ залата на шантана. „Тайнитѣ“ се счели кръвно обидени, набили хазяина и буржуата, испокъсали струнитѣ на цигулкитѣ, испотрошили ламбитѣ, прозорцитѣ и разнитѣ стѣкленици. Явили се полицейскитѣ стражари; и тѣхъ набили; явява се жандармския офицеръ; нему скъсали офицерскитѣ пагони, отнематъ му шапката, ступватъ я на двѣ и се разбѣгали „кому куда глаза глядѣли“. Сжщата нощъ, градската полиция стѣпва въ диритѣ на скандалиститѣ, нѣколцина отъ тѣхъ арестувала. Ботевъ пѣшкомъ се измъкналъ изъ Одесса неизвѣстно за кѣде. Три мѣсеци отъ дена на изгубването му изъ Одесса, другаритѣ узнали, тайнимъ образомъ, че Ботевъ е учителъ въ село *Знаменка*, а не „*Задунайка*“, както съобщава биографа. Съобщихме горното, и като дошълнение къмъ биографията, и съ цѣлъ да узнаятъ читателитѣ при какво обстоятелство Ботевъ е напустналъ Одесса, та заелъ учителска длъжностъ въ българското село *Знаменка*.

Биографа още по-нагледно прѣдставя образа на Ботева като учителъ въ българското село Знаменка, което се намира въ територията на *Московцитѣ*. Тука той рисува Ботева не като *гимназистъ-скандалистъ*, а като *авантюристъ*, какъвто е билъ въ дѣйствителностъ Ботевъ въ тази възраст на живота си и на тазъ степенъ отъ умственното си развитие. Като прочетохме страницитѣ 51 — 65, и като сипомниме обстоятелствата, при които Ботевъ напустна Одеската гимназия и града Одесса, прѣдъ нашитѣ очи неволно израстнаха нѣколко страници изъ биографията на *Хенриха Песталоци* и *Блунчли*. — Вспомнихме си нѣколко факта изъ живота на *Хенриха* и *Блунчли* изъ периода на тѣхнитѣ юношески авантюри, насочени къмъ радикалното прѣобразување режима на народитѣ и отношението на животнитѣ едно къмъ друго. — Вспомнихме си, какъ съвѣта при Бернския университетъ изгони изъ училището *Хенриха* съ нѣколко негови съученици, какъ ги прѣдаде на Бернската полиция, за да ги хвърли въ тъмницата (подземие на Бернската кула), какъ той, *Хенрихъ Песталоци*, избѣгна съ другаря си *Блунчли* отъ рѣцетѣ на полицията, какъ се озоваха учители въ едно Швейцарско село, и тукъ въ качеството си на селски учители, какви не реформатски авантюри искаха да прокаратъ: 1) да накаратъ куче и котка да станатъ братя, 2) вълка и овцата да се побратиматъ, 3) орела и кокошката да развѣждатъ въ едно и сжщо гнѣздо поколѣнния и други опити надъ животнитѣ. съ цѣлъ да ги примиратъ съгласно философскитѣ принципи на *Руссо* и *Волтера* — Вспомнихме си тѣхната неосжществима программа за радикалнитѣ реформи въ обществения строй на чловѣчеството, за политическитѣ отношения на народитѣ, за коренното прѣустройство на чловѣчеството въ духа на *Жанъ-Жакъ-Русовия* принципъ: „всичкитѣ народи сж равноправни граждани на земното кълбо; нашата планета е обща „майка-земя“ на цѣлото чловѣчество“. — Вспомнихме си тѣхнитѣ писма до приятелитѣ имъ, изгонени въ Базелъ, подъ които писма се подписваха така: *граждани на земното кълбо: Песталоци и Блунчли*